

РЕШЕНИЕ

№ 38392

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 16.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11381** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], област Д. Ал Зор, Сирийска арабска република, ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 10615 от 08.10.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и на материалния закон. Оспорва се изводът на административния орган, че Турция е „трета сигурна страна“, по смисъла на § 1, т. 9, б. „г“ от ДР на ЗУБ. В този контекст, се сочи, че действащото законодателство в Република Турция разграничава статута на гражданите на С., търсещи закрила и предвижда различни стандарти и процедурни правила, създавайки условия за нееднакъв достъп до системата за закрила. Поставен е акцент върху липсата на гаранции за спазване на принципа по чл. 33, § 1 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., с оглед данните за принудително изселване на сирийски граждани и заселването им в райони с кюрдско население. Според жалбоподателя, неправилно административният орган е игнорирал важни за бежанската му история факти, предпоставящи наличието на реална заплаха за живота и сигурността му при евентуално връщане не само в страната по произход, но и в Република Турция. С тези аргументи е мотивирано искане за отмяна на Решението на председателя на ДАБ –

МС и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Жалбоподателят не участва лично в съдебното заседание. Представява се от назначен от съда, по негово искане процесуален представител, определен от САК – адв. М. Н., който поддържа жалбата и аргументите с които е мотивирано искането за отмяна на оспореното решение. Представя писмени доказателства в подкрепа на възраженията в жалбата относно актуалната обществено политическа обстановка и обстановката на сигурност в държавата на произход. Позовава се на позиция на ВКБООН относно връщането в Сирийска арабска република.

Ответникът – председателят на ДАБ - МС, чрез процесуалния си представител - старши юрисконсулт К. оспорва жалбата. Счита, че е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на събраните доказателства в административното производство.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав, въз основа на приложените към делото доказателства и становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по Молба на жалбоподателя М. А. М. вх. № ОК-13-1286 от 24.07.2024 г., рег. № УП 23575 от 29.07.2024 г. по описа на ДАБ – МС (л. 108 и л. 109), съдържаща искане за предоставяне на международна закрила в Република България.

Самоличността на чуждия гражданин е установена въз основа на данните в декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 93), поради липса на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход. В хода на производството е представена персонална извадка от Гражданския регистър на Министерство на вътрешните работи – граждански дела от 04.08.2024 г., с приложен превод на български език (л. 78 – л. 80). Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 98) и регистрационен лист (л. 105 – л. 107).

Кандидатът за закрила е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила (л. 99 – л. 104), за правата и задълженията, които има както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС.

На 09.09.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложен към преписка протокол (л. 82). Кандидатът за закрила е заявил, че няма издадена лична карта, но е вписан в гражданския регистър, извлечение от който е предоставил на интервюиращия орган. Посочил е, че има двама братя в А. и един непълнолетен брат в Германия, който е настанен в лагер. Изразил е категорично желание да получи закрила именно в България, където да се събере със съпругата и децата си. Заявил е, че е напуснал С. през м. юни или юли 2024 г. с група от около 30 човека, водена от трафикант. Пребивавал е известно време в Турция – около 15 дни като непосредствено след него в Турция са влезли и родителите му, брат му, сестра му, съпругата и сина му. Към момента на провеждане на интервюто кандидатът е заявил, че всички заедно живеят в И., под наем, като родителите, брат му и сестра му разчитат на по-малкия непълнолетен брат, който е в Германия, за да получат възможност да се съберат с него. М. М. е посочил, че това е второто му влизане на територията на Турция. За пръв път е бил там през 2020 г. когато е придружавал съпругата си при раждането на сина им. След това и двамата с детето са се върнали в С.. Жалбоподателят е посочил, че е женен от 2018 г. като към този момент заедно със съпругата, родителите му и по-малките му братя и сестра са живели в Идлиб под наем. Работил е в клиника за пилета, като хамалин, в строителството. Отрекъл е да е

получавал повиквателна за мобилизация. Посочил е, че е бил арестуван веднъж през 2015 г. от ДАЕШ защото сестра му не е носила хиджаб, но са го пуснали след един ден. Заявил е, че към момента когато е напуснал държавата си по произход положението и в Идлиб е станало значително несигурно заради честите въоръжени сблъсъци и бомбандировки. Заявил е опасенията си, че при връщането си в С. ще бъде мобилизиран за продължително време в армията. Отрекъл е лично спрямо него да са отправяни заплахи и да е имал проблеми с представители на армията и полицията.

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» - рег. № М - 14392 от 10.09.2024 г. (л.81), в което е посочено, че ако отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява към този момент гражданинът на С. М. А. М. да получи закрила в Република България.

Към административната преписка са приложени четири Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в държавата по произход и конкретно в района на Д. ал Зор към 12.07.2024 г. (л. 67 – л. 70), актуалното положение в Сирийски К., кои лица подлежат на казарма и кои могат да бъдат освободени от военна служба (вх. № ЦУ-1566 от 02.07.2024 г. - л. 57 – л. 66), относно състоянието на сигурността в провинциите Идлиб, Р., Х., Х. и въоръжените групировки, които действат в тези райони (вх. № ЦУ-1850 от 27.08.2024 г. - л. 53 – л. 56), относно актуалната политическа и икономическа обстановка към 23.08.2024 г. (вх. № ЦУ-1841 от 23.08.2024 г. - л. 25 – л. 31).

Със Становище рег. № УП 23575 от 03.10.2024 г. (л. 24) интервюиращият орган е направил предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя М. А. М..

Към административната преписка е приложена и Справка относно Република Турция – общо положение в страната, актуална обществено политическа обстановка към 01.07.2024 г., нормативната уредба относно правата на бежанците и конкретно положението на сирийските бежанци (вх. № ЦУ-1554 от 01.07.2024 г. - л. 32 – л. 52).

За да откаже да предостави международна закрила на жалбоподателя М. А. М., административният орган е приел, че в представената при проведеното интервю бежанска история не са заявени обстоятелства, сочещи спрямо него да е било осъществено преследване от държавни органи на официалната власт, от партии, организации или недържавни субекти не само в държавата му по произход. Отчетено е и твърдението на кандидата за закрила, че не е бил заплашван и не са му били отправяни закани за преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Въз основа на тези твърдения и липса на опровергаващи ги доказателства, е направен извод, че сочените от жалбоподателя причини за напускане на страната по произход не отговарят на хипотезите в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, доколкото не се твърди да са били нарушени негови основни права или спрямо него да са предприети действия на преследване, както и да са прилагани достатъчно тежки по своето естество и системност дискриминационни мерки, предпоставящи риск от бъдещо преследване.

Анализиран е нормативно установеният режим на временна закрила, който Република Турция предоставя на сирийски граждани като е посочено, че според ВКБООН европейските достижения на правото в областта на убежището и миграцията са транспонирани и в турското законодателство. Според административния орган, по отношение на търсещия закрила М. М. липсват обективни данни за предоставяне и на хуманитарен статут, на основанията, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. ал. 2 от ЗУБ, доколкото не твърди, а и не са установени други източници

на информация, въз основа на които да се приеме, че е бил подложен на тежки посегателства, изтезания, нечовешко или унижително отношение, или е съществувала опасност да му бъде наложено смъртно наказание.

По отношение на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в мотивите на оспореното решение обстановката на сигурност в С. е анализирана в съответствие с изискванията на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ заедно с всички относими факти, свързани с личното положение на търсецкия закрила. Въз основа на информацията от приложените към преписката справки, изготвени от дирекция «Международна дейност» на ДАБ – МС относно общото положение и състоянието на сигурността в района, в който е живял кандидатът за закрила, административният орган е направил извод, че не са установени обективни данни, съответстващи на разширителното тълкуване на разпоредбата на чл. 15 б. «в» от Директива 2004/83/ЕО дадено с решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и тълкувателно решение на СЕС от 30.01.2014 г. по дело С-285/12. В този смисъл, е посочено, че в Справка вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024 г. е отразено, че от м. март 2020 г. провинция Идлиб е разделена на зони, контролирани от официалното правителство на С., и райони контролирани от въоръжени групировки, действащи срещу правителството. Групировката «Х. Т. ал Ш.» контролира онези части от провинцията, които са под контрола на въоръжени бунтовнически групировки и има почти пълен контрол над по-широката зона на деескалация, включително и повечето гранични пунктове с Турция. В рамките на Идлиб, в сравнение със ситуацията преди 2019 г. сигурността в района е описвана като «четири години на относителна стабилност».

Въз основа на тази информация е направен извод, че обстановка на сигурност в държавата по произход на кандидата за закрила не отговаря на критериите за наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, който се характеризира с безогледно насилие до такова високо ниво, че да са налице сериозни и потвърдени основания да се смята, че само заради пребиваването си молителят ще бъде изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. Посочено е, че въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, то не отговаря на критериите за безогледно насилие.. Застъпено е становище, че чуждият гражданин може да се ползва от вътрешната закрила на държавата си на произход, на части от територията, на която ситуацията е относително стабилна. Посочено е и че според пълзящата скала, посочена в т. 39 от решението на съда в Л. в настоящия казус няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, доколкото липсват данни за изключително и безогледно насилие на територията на цялата страна. Направен е извод, че не са налице обективни данни за предоставяне на чуждия гражданин на хуманитарен статут на някое от основанията, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ доколкото не е налице риск при завръщането му в страната да стане жертва на тежко посегателство като смъртно наказание, екзекуция, или изтезание, включително и на нечовешко или унижително отношение и наказание, упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ. Поставен е акцент върху активната роля на създадената и функционираща на територията на цялата страна мрежа от обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН, която е фундаментална за Стратегията за защита и решения на ВКБООН, включваща широка гама от услуги за закрила и подкрепа в полза на вътрешно разселени лица, на търсеци убежище, бежанци и завърнали се лица, включително и за изграждане на приемащи общности. Посочено е, че ВКБООН в координация със свои партньори изпълнява Програма за правна помощ, по която са създадени 6 центъра, предоставящи юридически услуги, разположени в редица градове на С., от услугите на която е преценено, че може да се ползва и жалбоподателят.

Въз основа на тези данни по отношение на търсената закрила е прието, че не съществува реален риск от сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата си по произход М. А. М. би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата или на тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут на територията на друга държава, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е и че не са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото няма данни член от семейството му да има предоставен статут в Република България. Не е констатирано наличие на други хуманитарни причини, по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

В Решението е прието, с оглед на данните за установяване на членовете на семейството му, а и на родителите му, заедно с най-малкият му брат и сестра в Турция, че тя отговаря на критериите на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ за «трета сигурна държава» и жалбоподателят М. М. може да се установи да продължи да живее там, доколкото няма обективни данни, въз основа на които спрямо него да бъде приложен принципа по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

Описаните релевантни факти не се оспорват от страните и не противоречат на информацията в представените от страните писмени доказателства в съдебното заседание, поради което позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено на жалбоподателя в присъствие на преводач на 29.10.2024 г., жалбата е заведена на 11.11.2024 г. - л. 5). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел. Данните за личното положение на кандидата за закрила са обсъдени в контекста на информацията за актуалното положение в държавата му по произход, а и на държавата, в която пребивават членовете на семейството му – Република Турция.

От приетите, неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (арабски) за реда, който ще се следва в производството по молбата му за закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е осигурен преводач на разбираем за него език. В приложения към преписката протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата му е разгледана индивидуално, като му е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички свои съображения без ограничения.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, дължащи се на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини за напускане на държавата по

произход не отговарят на материално правните основания, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че чужденецът не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради положението на несигурност и опасенията от принудителна мобилизация.

Събраните доказателства в хода на административното производство не съдържат обективни данни жалбоподателят да се е занимавал или да е продължил да се занимава с дейности, които да порождават основателен страх от преследване при завръщането му в държавата по произход. В този смисъл, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на М. М..

Не са налице и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 ал. 9 от ЗУБ, съгласно който, за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие, че семейните връзки предшества влизането на чужденеца на територията на страната. Липсват данни друг член на семейството на жалбоподателя да се намира на територията на РБългария и да му е предоставена международна закрила.

Съответна на материалния закон е и преценката на административния орган относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Разпоредбите на чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ съдържат идентични условия за субсидиарна закрила по чл. 2, б. «е» вр. чл. 15, б. «а», б. «б» и б. «в» от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Понятието «реална опасност» се ползва като стандарт на доказване за изключване на рискове, свързани с общата ситуация в държавата по произход, чието настъпване е възможно или е достатъчно далечно, за да се отчитат като нереални, при преценката относно субсидиарната закрила.

В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, СЕС е приел, че нормата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на търсец субсидиарна закрила, не е подчинено на условието за представяне на доказателства и, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено и когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред която се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в

съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В конкретния казус липсват обективни данни, а и такива не са посочени от търсещия закрила, които могат да бъдат възприети като предполагащи реална опасност или риск, насочен пряко спрямо личността му при евентуалното му връщане в държавата по произход.

Законосъобразно в мотивите на оспореното Решение е отчетено, че съобщеното от жалбоподателя М. М. в бежанската му история следва да бъде разгледано и с оглед възможностите да се ползва от закрилата на друга държава, в която пребивават достатъчно продължително време членовете на семейството му, родителите и по-малките му брат и сестра - Република Турция. Според легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ „трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; защитен е от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец, и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Обосновано в мотивите на решението, председателят на ДАБ се е позовал на заявената от жалбоподателя липса на опасения за живота или свободата му, дължаща се на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, в периода на престоя му в Република Турция. Липсват твърдения и за оказано насилие, както и за отправяни заплахи. Не е спорен и фактът, че жалбоподателят е напуснал Турция доброволно.

В този аспект, законосъобразно е становището в мотивите на оспореното решение, че няма обективни данни, въз основа на които може да се направи извод за наличие на основателни причини М. М. да не бъде допуснат отново на територията на Република Турция, където е пребивавал в продължение на повече от година, включително и да му бъде предоставена закрила. От жалбоподателя не са ангажирани доказателства в подкрепа на евентуалните опасения от последващо насилствено връщане в държавата по произход, с които е обоснована тезата, че Турция не може да бъде „трета сигурна държава“ за него. Следва да се отбележи, че в административното производство са установени всички релевантни за спора факти, като е извършена обективна преценка относно наличието на опасностите от преследване и от тежки посегателства, с оглед актуалната обстановка в страната по произход, а и в Република Турция.

Приетите като доказателства по делото актуални справки за положението в държавата по произход на кандидата за закрила от 14.01.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС (вх. № МД-02-20 – л. 135 – л. 137 и вх. № МД-02-21 – л. 139 – л. 146), също не съдържат информация за наличие на безогледно насилие на територията на цялата страна, в контекста на предпоставките за реален риск от преследване. Отразена е промяната в официалното управление на държавата, както и усилията на международните институции за осигуряване на необходимата хуманитарна помощ и разширяване достъпа до услуги за закрила – официално заявеният от генералния секретар на ООН А. Г. ангажимент на ООН за подкрепа през предстоящия преходен период в изявление пред репортери на 19.12.2024 г., позицията на специалния пратеник на ООН за С. – г-н Г. П. по време на срещата с лидерите на фракциите, управляващи различните райони в С., включително и на „Х. Т. ал Ш.“ – „има много надежда сред цивилните за началото на нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова Конституция, която ще гарантира, че ще има социален договор, нов

социален договор за всички сирийци“; възобновяване на дейността на 94 от общо 114-те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН обществени центрове – регистрирани 58 500 случая след 28.11.2024 г. на заявени услуги за закрила; позицията на турския министър на вътрешните работи и оповестените мерки за осигуряване на безпроблемен и ефективен процес на доброволно завръщащите се в С., които в периода между 08.12.2024 г. и 30.12.2024 г. са около 34 114 души, включително и за осигуряване на визити за посещения през два гранични пункта в периода 01.01.2025 г. – 01.07.2025 г.; позицията на правителството на Й.; възстановените полети до летището в Д.; осъществената първа трансгранична мисия на Световната здравна организация на 06.01.2025 г. в С. С.; предоставеното 6 месечно изключение от санкциите, наложени от САЩ, т. нар. Общ лиценз, считано от м. януари 2025 г. и поетият веднага след това ангажимент за финансиране от Катар, за да се обезпечи увеличението на заплатите в публичния сектор. Представената информация от процесуалния представител на жалбоподателя за настъпили инциденти с цивилни граждани е в синхрон с анализирания данни в мотивите на оспореното решение и не дава основание за промяна в изводите относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя М. М..

С оглед на изложеното, като е приел, че не са налице основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила сирийски гражданин М. А. М., административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, което дава основание на настоящия съдебен състав да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], област Д. Ал Зор, Сирийска арабска република, ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 10615 от 08.10.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: